

Den genfødte opera

molto buona per tutti

Bellinis Norma paa Falkoner Centrets scene

blikke at udleveres med de gængse virtuose operistmanerer.

DET italienske operagæstespil i Falkoner Centret havde i aftes en sidste premiere, før det paa søndag slutter dette aars stagione. En nyhed omtrent for det hjemlige publikum, saa vist som Bellinis Norma ikke har været givet paa Det Kgl. Teater i umindelige tider. I de senere aar er Norma imidlertid med renæssancen for Rossini—Bellini—Donizetti-tidens operaer ved at naa noget af den yndest, den havde for 100 aar siden, da Jenny Lind var den forgudede Norma ikke alene herhjemme, men over størstedelen af Europa.

Og det er forstaaeligt, at denne genfødselse maatte komme for Bellinis berømteste værker, Søvn-gængersken, Norma og Puritanerne, for upaavirket af alle omskiftelser lyser hans vidunderlige melodiske evne gennem hans værker ned til dagen i dag.

Opførelsen i aftes i Falkoner Centret blev i mange retninger en tiltalende løsning paa en i lige saa mange retninger meget vanskelig opgave. Bellinis operaer har i musikalsk henseende intet af den stærkt optrukne dramatiske linie, som de fleste af Verdis operaer giver, eller den grove effekt, som verismen excellerer i. I Norma dynges den ene dramatiske situation paa den anden, men det overvejende indtryk er præget af den melodiske linie uden ophør, som slynger sig gennem Bellinis værker. Bellini var en melodiker af de faa i musikkens historie, og intet under er det, at hele Europa begræd hans tidlige død, 1835, knap 34 aar gammel.

BELLINI var ingen revolutionær i det ydre og søgte sin handling i det samme stof som andre i tiden. Hans fornyelse af recitativterne, som han gav mere nuan-

Fra det italienske gæstespils premiere paa Norma: Ypperstepresten og hans datter, Norma, synges af Salvatore Catania og Claudia Parada. Tegnet af Erik Werner.

ceret udarbejdelse, og arierne skete indefra og er helt præget af hans udtrykfulde melodisk med dens ejendommelige melankoli og sødmefyldte sværmeri. Men aldrig bliver han sentimental eller banal, undtagen maaske en gang imellem i korsatser eller i de hurtige dele af arierne med deres march- eller danserytmer.

I Norma beundrer man afvekslingen i hele det meget vidtstrakte værk. Man kan maaske falde lidt hen og lade sig vugge paa melodisitetens bølger, men man finder

aldrig musikken kedelig, dens følsomhed lyser igennem næsten hver takt.

I dag er Norma et umaadeligt krævende værk at opføre. Aldrig er kravet til italiensk belcanto naaet højere end her, og sjældent har en komponist forlangt mere af sine fire hovedpersoner, især naturligvis af Normas fremstillende. Der kræves stemmer af overjordisk skønhed og styrke, og dertil et næsten ydmygt sind af sangerne, for Bellinis værker taaler ikke selv i deres mest dramatiske øje-

DETTE havde de optrædende i aftes i Norma og deres udmærkede musikalske leder *Manno Wolf-Ferrari* klart for sig. Der blev ikke gjort forsøg paa at spænde Bellinis melodisitet dramatisk op ud over dens bæreevne. Derved kunne der maaske indfinde sig øjeblikke af en vis mathed og slaphed, men som helhed var det meget dygtige præstationer, man oplevede, først og fremmest i *Claudia Parada's* meget sikre og smukke, og kun mod slutningen lidt trætte indsats i Normas parti. En anden sangerinde skulle have sunget det, men fik forfald, og efter *Claudia Parada's* noget haardt optrukne *Tosca*, var det en glæde at lytte til, hvor fint og musikalsk hun sang den berømte *Casta diva*-arie. Men ogsaa i de mange andre arier og ensembler gjorde hun sig fortrinligt gældende. Hendes jævnbyrdige i sangkunst var *Myriam Pirazzini*, der sang hendes medbejler til den romerske prokonsul *Polliones* hjerte, præstinden *Adalgisa*. Hendes mezzo havde en karakterfuld klang og førtes med beundringsværdig sikkerhed. *Polliones* parti er af vigtighed, men ikke saa omfattende som de to kvindelige partier. Han har imidlertid nogle vigtige og fængslende arier, som *Salvatore Puma* sang med sin glansfulde og smukt farvede tenor. *Baspartiet* i solokvartetten *Oroveso*, Normas far, de galliske druiders yppersteprest, sang *Salvatore Catania* med en mørk, fuldtonebas.

TRODS sine umiskendelige og evige musikalske kvaliteter har Norma ifølge hele sin placering i italiensk opera maaske lidt svært ved at indfri et nutidigt publikums forventninger til en opera. Men mange af værkets smukkeste kvaliteter kom overbevisende frem ved det italienske ensembles fremførelse. De store traditioner blev holdt i hævd.

NILS SCHIØRRING